SUPRAVIEŢUITORII

DAN MERIŞCA

De la fereastra locuinţei mele ermetizate pot privi în voie către mormanele de gunoi din spatele imobilului. E o privelişte tristă şi cu totul lipsită de viaţă, dar, oricum, e altceva decît cenuşiul monoton al pereţilor încăperii. Uneori, mi se întîmplă să stau aşa nemişcat, privind, ore întregi.

Astăzi, însă, s-a întîmplat ceva cu totul neobişnuit: dintr-o gaură care probabil comunică cu subsolul a ieşit un om. După ce a privit un timp în toate direcţiile, s-a repezit spre gunoaie alergînd în patru labe şi şi-a băgat mîinile pînă la coate în ele, scormonind înfrigurat. Din cînd în cînd, ducea cu lăcomie ceva la gură; resturi vegetale sau animale, bănuiesc, pe care le înfuleca cu o vădită satisfacţie.

După aia a coborît întunericul şi n-am mai putut vedea mare lucru, dar sînt aproape convins că era un om, deşi se spune că au dispărut cu toţii, de mult timp, şi că nimeni nu mai poate trăi pe suprafaţa iradiată a planetei.

Trebuie să mărturisesc că, după această întîmplare, nu mai sînt la fel de convins că singurii supravieţuitori sîntem noi, şobolanii.